

[Finansministeren]

bryste sig af. Derfor vil jeg bare sådan ganske stiltfærdigt sige til hr. Svend Auken, at jeg ikke tror, der er så mange muligheder for, at hr. Svend Auken og hans parti uden videre, som han siger til Politiken her til morgen, vender tilbage i regering.

Hr. Svend Auken har i sit indlæg i dag først og fremmest givet udtryk for sin store bekymring for betalingsbalanceunderskuddet. Regeringen deler naturligvis denne bekymring. Regeringen er også af den opfattelse, at betalingsbalanceunderskuddet er for stort; det er jo derfor, vi nu foreslår en økonomisk justering. De 22 mia kr., hr. Svend Auken omtaler, er det et stort tal, eller er det et lille tal, eller hvad er det egentlig? Det er jo ikke sådan noget, man kan gribe ud af den blå luft og sige: det er forfærdeligt; vi må sætte det i forhold til et eller andet, og det må være rimeligt at sætte det i forhold til bruttonationalproduktet.

Hvordan var egentlig betalingsbalanceunderskuddet i 1982, det sidste år under socialdemokratisk regering? Det var faktisk 19,2 mia kr. Sætter vi det i forhold til bruttonationalproduktet, var det 4,1 pct.; mens det, vi får i år, er 3,6 pct. Det vil sige, der er en nedadgående tendens.

Hr. Svend Auken prøver at give indtryk af, at den fordelagtige udvikling, der er i beskæftigelsen, har sin baggrund i, at vi har været uansvarlige i forbindelse med betalingsbalanceunderskuddet. Nå ja, men det er stadig væk en mindre andel i år, end det var i 1982. Hvad var situationen beskæftigelsesmæssigt i 1982? Da var der en voksende arbejdsløshed, og der var på årsbasis i 1982 263.000 arbejdsløse, mens der til næste år vil være 230.000. Derfor er det ikke en rimelig måde at blande tingene sammen på.

Det er da rigtigt, at betalingsbalanceunderskuddet har udviklet sig anderledes, end vi har skønnet, men det er der også forklaringer på – hr. Svend Auken kender selv forklaringerne, så der er ikke engang grund til at gentage dem – men det kolossale økonomiske opsving og den kolossale vækst i investeringerne i den private sektor er naturligvis en af de væsentlige forklaringer; der er også andre. Dollarkursen har naturligvis også gennem perioden de foregående par år spillet en væsentlig rolle.

Jeg noterer mig dog alligevel med tilfredshed, at de økonomiske vismænd med det

reviderede skøn, de kom med forleden dag, i virkeligheden regner med et mindre betalingsbalanceunderskud næste år end regeringen. Regeringen har sagt, at der, efter at justeringerne er gennemført, vil være et underskud på ca. 16 mia kr., vismændene siger 14-15 mia kr. Det er altså ikke bare regeringens optimisme, som slår igennem i de tal, vi præsenterer – vismændene er i virkeligheden mere optimistiske.

Ser vi videre på beskæftigelsen, synes jeg nok, at hr. Svend Auken skulle interessere sig mere for, hvad det egentlig er, der er sket her. Vi har fået som opgave at fjerne de kolossale underskud, der var på både statsfinanserne og betalingsbalancen, og samtidig prøve – og det mener jeg er kunsten – at reducere arbejdsløsheden. Og det er jo i virkeligheden det, der er i færd med at lykkes.

Fra 1980 til 1981 voksede arbejdsløsheden med 59.000. Fra 1981 til 1982 voksede den med 20.000. Nu er udviklingen vendt, og som jeg nævnte før, får vi til næste år 230.000 sammenlignet med de 263.000 i 1982. Derfor er det jo ikke rigtigt, når hr. Svend Auken siger, vi er nået til en situation, som nogenlunde svarede til den, der var, da regeringen tiltrådte. Det, vi er nået til, er et tal, som er lavere end 1981-tallet. Og vi er i virkeligheden på vej til 1980-tallet. Men det, som jeg synes vi først og fremmest skal glæde os over, er, at udviklingen, også hvad angår beskæftigelsen, er vendt.

Hr. Svend Auken giver også udtryk for, at der nok er et fald i inflationen, men siger, at det i virkeligheden burde være meget større, og at det kun er, fordi importpriserne er faldende, at det er lykkedes at komme herved. Derfor vil jeg spørge hr. Svend Auken, hvordan det så kan være, at vi i vinter, da vi havde den højeste dollarkurs, vi nogen sinde har haft, også dengang havde den nedadgående pristendens. Det er da klart, at yderligere dollarkursfald og fald i importpriser bidrager til at bringe inflationen ned, men det fantastiske og det interessante i denne sammenhæng er, at vi havde en nedadgående pristendens selv på det tidspunkt, hvor vi havde den meget høje dollarkurs i vinter. Under alle omstændigheder er det, vi taler om nu, et inflationsniveau på ca. 2½ pct.; i de nærmest foregående måneder har vi jo i virkeligheden ikke haft nogen prisstigninger.